

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία ἑκδόσις
ὁρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Α΄.

Ἀπρίλιος - Μάιος 1979

Ἀρ. Φύλ. 6

ΔΕΝ ΑΝΤΕΔΡΑΣΕΝ ΟΥΔΕ ΕΙΣ...

Μερικά γεγονότα γίνονται πολλάκις αἰτία ν' ἀποκαλυφθοῦν τὰ κρυπτά καὶ ἀπόρρητα πολλῶν καρδιῶν, τὰ ὁποῖα διαφορετικὰ θὰ παρέμενον ἄγνωστα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραποιοῦνται ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τῆς ἱστορίας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὰς κλεινὰς Ἀθήνας, διαμένουν οἱ περισσότεροι καὶ λογιώτεροι κληρικοί, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς χώρας. Συνεπῶς εἶναι πολὺ φυσικὸν ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν ν' ἀναμμένη κανεῖς ὅ,τι σεμνὸν καὶ ἀνδρεῖον, ὅ,τι ἐνάρετον καὶ ἐπαῖνον ἄξιον, κατὰ τὸν Παύλειον λόγον, ἐκ μέρους τῶν ἐν λόγῳ κληρικῶν, οἱ ὁποῖοι ἔργῳ καὶ θεωρίᾳ θὰ πρέπη νὰ φρουκτωροῦν πάντοτε τὰς αἰωνίους ἀληθείας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ὡς ἐδιδώθησαν καὶ ἡρμηνεύθησαν αὐταὶ ὑπὸ τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων. Δυστυχῶς δὲ μὴ συμβαίνει τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετον! Ἐνῶ γνωρίζουν καλῶς ὅλας τὰς εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐνέργειας Φαναρίου — Ἀθηνῶν, ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν συγκινεῖται, οὐδεὶς ἀντιδρᾷ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν κληρικῶν τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ, τοῦ φύλακος αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ὁποῖος πολλάκις ἐπροηγήθη καὶ αὐτῶν τῶν ποιμένων του εἰς παρρησίαν καὶ μαχητικότητα ὑπὲρ τοῦ πατρῶου δόγματος. Διὰ νὰ γίνῃ ὁμῶς καλλίτερον ἀντιληπτὴ ἡ τεραστία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἀδόξου παρόντος καὶ τοῦ ἡρωικοῦ παρελθόντος, ἀντιγράφομεν τὸ ἐξῆς γεγονὸς ἐκ τῆς ἱστορίας: Ἐπεγράφη ὁ ὅρος τῆς ἐνώσεως ἐν Φλωρεντίᾳ (1439). Ἐν τούτοις ἡ ἔνωσις δὲν ἐγένετο. Διὰ τί; Ἀντέδρασαν ὁ εὐσεβὴς λαός... Ὅταν ἐξελέγη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὁ φιλενωτικὸς Μητροφάνης (1440), ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἀντέδρασαν. Ἱερεῖς τις, περίεργος ὢν, ἀνῆλθεν ἐπὶ ἵππου, διὰ νὰ ἴδῃ μακρόθεν τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ νέου Πατριάρχου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ καὶ εἰς τὸν Ναὸν ἢ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐστήμανε τὴν καμπάναν δι' ἐσπερινὸν (ἦτο παραμονὴ τῆς Ἀναλήψεως). Ἀλλ' εἰς μάτην ἀνέμενε τοὺς πιστοὺς. Οὐδεὶς προσῆλθεν. Ὅμοιος καὶ τὸ πρωὶ εἰς τὸν ὄρθρον καὶ τὴν θ. λειτουργίαν. Ἀπέσχον οἱ πιστοὶ εἰς ἐνδειξιν διαμαρτυρίας πρὸς τὸν ἱερέα των, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς μακρόθεν παρηκολούθησεν ἐκ περιεργείας τὴν ἐνθρόνισιν τοῦ φιλενωτικοῦ Πατριάρχου. Ἐχρειάσθη νὰ κάμῃ ὁμολογίαν Πίστεως καὶ νὰ δώσῃ ὑπόσχεσιν, ὅτι τοῦ λοιποῦ οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν θὰ ἔχῃ μετὰ τῶν φιλοπαπικῶν, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ εὐσεβὴς λαὸς εἰς τὸν Ναόν! Ὁ Συρόπουλος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, λέγει: «Ἐκ τούτου οἱ βουλόμενοι τεκμαίρονται ὅποیان τινα διάθεσιν ἔχει Θεοῦ χάριτι περὶ τὰ ὕγιη τῆς Ἐκκλησίας δόγματα ὁ χριστιανικώτατος λαὸς καὶ ὅπως ἀποστρέφεται καὶ μισεῖ τὰ νόθα τε καὶ ἀλλότρια» (Ἡμερολόγιον 1973, ἐκδ. ἀδελφότητος «Ὁ Σταυρός»).

Ὡς θ' ἀντελήφθη ὁ ἀγαπητὸς ἀναγνώστης οὐδὲν κοινὸν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω ἡρωικῶν ψυχῶν καὶ τῶν ὁπαδῶν τῆς ἀβροφροσύνης καὶ πονηρᾶς οἰκονομίας τῆς σήμερον. Καίτοι διερχόμεθα παραλλήλους ἀκριβῶς στιγμὰς, ἀφοῦ ἐπισήμως ὁ παπισμὸς ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου (τῇ ἀνοχῇ, σιγῇ ἢ καὶ ἐπικροτῇ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν) ὡς «σεβασμῆ ἀδελφῇ ἐκκλησίᾳ», ὁ δὲ πάπας ὡς «πρῶτος ἐπίσκοπος ἐν τῇ καθόλου ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», ἐν τούτοις ποιμένες καὶ ποιμαινόμενοι τῶν ὀρθοδόξων συναγωνίζονται ποῖός θὰ φανῇ ἀπαθέστερος καὶ εὐγενέστερος στὸ ἀνωτέρω «ἑμπούλημα» τῶν τιμίων τῆς πίστεως. Ἄς διαμαρτυρῆται ὁ μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς γράφων ὅτι «πᾶσα ἀποδοχὴ τῶν ἑτεροδόξων ὁμολογιῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ προδοσίαν τῆς πίστεως» («Π ρ ὁ δ ο σ ι ς γάρ ἐ-

στι, ή τής εϋσεβοϋς αϋτοϋ τε καλ περι αϋτοϋ (τ.ξ. τοϋ Χριστοϋ) δόξης παραλλαγή, τή προσλήψει τής τών έτεροδόξων όμολογίας καλ διδαχής άπεμπολουσα αϋτόν...» P.G. 91, 73A), καλ ότι ή άγάπη πρός τοϋς αίρετικούς άνευ άληθείας άποτελεϊ μισανθρωπίαν: («Μ ι σ α ν θ ρ ω π ι α ν γάρ όρίζομαι έγωγε καλ άγάπης θείας χωρισμόν, τó τή πλάνη πειρασθαι διδόναι ισχύν εις περισσοτέραν τών αϋτῇ προκατειλημμένων φθοράν» P.G. F 91, 465C)· δια τοϋς συγχρόνους όρθοδόξους οί λόγοι τοϋ άγίου έκπράξουν τόν φανατισμόν καλ τήν μισαλλοδοξίαν τοϋ παρελθόντος!... Γι' αϋτό καλ οί παπικοι τó πιστεψαν πλέον ότι δέν διαφέρουν εις τίποτα τó θεμελιώδες άπό τοϋς Όρθοδόξους, διό καλ γράφουν δημοσία: «Η βαθεΐα αϋτή ταυτότητα πίστης θεμελιώνεται στο γεγονός ότι οί δύο Έκκλησίες έχουν ά π ό κ ο ι ν ο ύ άληθή μυστήρια καλ ιεραρχικήν Ιερωσύνην» (Καθολική, 10/4/79, σ. 3).

Καλ ταϋτα μέν όσο άφορα τās άντορθόδοξους δραστηριότητας τοϋ Φαναρίου. Ίδου όμως ότι καλ ό θρόνος τών Άθηνών δέν ύστερεί εις οικουμενιστικήν πολιτικήν. Τόν παρελθόντα Σεπτέμβριον ό Άρχιεπίσκοπος κ. Σεραφεΐμ παρηκολούθησε (όρθότερον θα ήτο: συμπροσηυχήθη) έντός τής μητροπόλεως τών παπικών τήν ύπέρ αναπαύσεως τοϋ άποθανόντος πάπα Παύλου σ' άκολουθίαν. Γεγονός μοναδικόν εις τά έκκλησιαστικά χρονικά τών Άθηνών. Καλ όμως οϋδ ε ι σ άντέδρασεν! Ο ρ ρ δ ε ι σ έκ τών λογίων άρχιμανδριτών τής πρωτευούσης έτόλμησε όχι νά τόν άποδοκιμάση δημοσία, αλλά ούτε καν νά τοϋ διακόψη τó μνημόσυον εις τόν Ιερών Ναόν πού λειτουργεί, εις ένδειξιν διαμαρτυρίας δια τήν άσεβῆ του πράξιν. Άλλά καλ ό λαός τών Άθηνών δυστυχώς δέν πήγε πίσω. Οϋτε τó σύνηθες έκκλησιασμα, άλλ' οϋτε οί πιστοι τών Ιεραποστολικών όργανώσεων, « τά λóκ τής Έκκλησίας »! (ΖΩΗ, 25/1-1979, σ. 1), παρουσίασαν έστω καλ μίαν χλιαράν αντίδρασιν, ένω δια τόν καρνάδαλον καλ τά καλλιστεΐα τά παρελθόντα έτη είχον δημιουργήσει τόσο θόρυβον!

Πάντα τ' άνωτέρω μαζί μέ πλῆθος άλλων παρομοίων γεγονότων είναι φανερά πλέον σημεΐα ότι μέ τόν αΐώνα μας εισήλθαμε στην εποχή τής άποστασίας, περι τής όποίας όμιλει ό Άπ. Παϋλος στην Β' πρós Θεσσαλονικείς επιστολήν του. Εϋσεβής επιστήμων τών ήμερών μας άναφερόμενος στην άνωτέρω άποστασίαν γράφει τά έξης φοδερά μά άληθέστατα, μέ τήν διακρίνοντας αϋτόν σαφήνειαν καλ απλότητα. «Πριν έλθῃ ό άξιοθαύμαστος αΐώνας μας οί Όρ-

θόδοξοι πίστευαν στην Όρθοδοξία, οί αίρετικοι στην αίρεσή τους, οί άθεοι στην άθεΐα τους καλ ό ένας προσπαθοϋσε νά πείσῃ τόν άλλον ότι αϋτός έχει τήν άλήθεια. Πίστευαν, δηλαδή οί άνθρωποι, στην άλήθεια καλ άγωνίζονταν γι' αϋτήν, άκόμη καλ αϋτοι πού άγνοούσαν τήν άλήθεια. Η φοδερή άποστασία τής εποχής μας δέν έγκειται στο ότι γέμισε ό κόσμος άπό αίρετικούς καλ άθεους. Αϋτοι, καλώς έχόντων τών πραγμάτων, δέν μπορούν, όσοι καλ αν είναι, παρά νά τονώσουν τήν πίστη τών εϋσεβών. Η άποστασία έγκειται στο ότι οί άνθρωποι σήμερα έπαψαν νά πιστεύουν στην άλήθεια, έπαψαν νά πιστεύουν ότι ύπάρχει ή άλήθεια καλ ότι αξίζει νά άγωνισθῇ κανείς γι' αϋτήν. Ένας αίρετικός πού π ι σ τ ε υ ε ι στην αίρεσή του έγινε είδος σπάνιο. Άκόμη καλ οί Ιδεολόγοι άθεοι, πού έχουν κάποια π ε π ο ι θ σ η στην άθεΐα τους, είναι κάποια εϋλογία στην εποχή μας όσο παράξενο καλ αν φαίνεται αϋτό. Οί άνθρωποι σήμερα έχασαν κάθε πεποίθηση. Όλα γι' αϋτούς είναι σχετικά, άμφίβολα, άκαθόριστα. Τίποτε δέν βλέπουν γιά τó όποιο νά αξίζει νά άγωνισθόν. Τίποτε δέν ύπάρχει γι' αϋτούς πού νά αξίζει νά τó υπερασπισθόν, έκτός άπό τήν καλοπέρασή τους σέ τούτη τήν πρόσκαιρη ζωῇ. Σ' έναν τέτοιο κόσμο ένας άθεος καλ ένας αίρετικός μέ πεποίθηση είναι νησιδες ζωντάνιας σ' έναν ώκεανό θανάτου. Γιατί αϋτή ή πεποίθηση μαρτυρεί ζήλο γιά τήν άλήθεια πού όσο καλ αν είναι χωρίς έπίγνωση, σκοτισμένη καλ έμπαθής, δέν έχει έν τούτοις κόψει όλες τίς γέφυρες πού συνδέουν μία ψυχή μέ τόν Θεό, πού, καλ αν δέν τó ξέρουμε καλ δέν τó παραδέχονται, είναι ό ίδιος ή Άλήθεια.

Οί άνθρωποι λοιπόν στον αΐώνα μας δέν πιστεύουν παρά μόνον στην καλοπέρασή τους. Για τήν καλοπέραση όμως είναι άπαραΐτητη ή ειρηνική συμβίωση τών ανθρώπων καλ ή συνεργασία τους γιά τήν εξασφάλιση τών υλικών αγαθών. Για νά γίνῃ αϋτό πραγματικότης π ρ έ π ε ι ν ά π έ σ ο υ ν δ - λ α τ ά σ ύ ν ο ρ α . Πρέπει νά ένωθούν οί θρησκείες, οί ιδεολογίες, τά έθνη. Πρέπει νά λείψῃ κάθε αίτία πολέμου, μάχης, άντιγνωμίας. Η πολιτική τής «συνύπαρξης», ή ιδέα τής ένωμένης Εϋρώπης, ό μασσονικός συγκρητισμός, ό Οικουμενισμός, ή έλπίδα τοϋ παγκόσμιου κράτους είναι έκφράσεις τής άκατάσχετης δίψας τοϋ ανθρώπου γιά άδιατάρακτη καλοπέραση.

Ό Οικουμενισμός είναι ή διδασκαλία ότι δέν ύπάρχει πουθενά ή άλήθεια, είναι ή δολοφονία τής έλ-

πίδας πού ζούσε από ανέκαθεν μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, είναι ή άρνηση της 'Αλήθειας και ή αντί-κατάστασή της από τις ανθρώπινες αλήθειες πού πρέπει να κάνουν υποχωρήσεις ή μία στην άλλη για το κοινό συμφέρον. 'Ο Οικουμενισμός είναι ή τελευταία και ή πιο τέλεια παγίδα πού έστησε ο διάβολος στην ανθρωπότητα και ή πιο φοβερή και ύπουλη επίθεσή του κατά της 'Εκκλησίας του Χριστού. Είναι το δηλητήριο πού παραλύει την ψυχή και την κάνει ανίκανη να δει το φώς, ανίκανη να διεύση ακόμη για την αλήθεια, πού σκοτίζει το νοϋ του ορθοδόξου και τον κάνει, αντί να αγαπάη τον άρρωστο και να προσ-

παθή να τον γιατρέψη, να αγαπάη την ίδια την αρρώστια του, αντί να αγαπάη τον αίρετικό να αγαπάη την αίρεσή του». ('Αλεξ. Καλομοίρου, Το σύγγραμμα, σελ. 5-7, Θεσσαλονίκη, 1976).

Γι' αυτό θα είναι όντως μακάριοι όσοι μέχρι θανάτου τηρήσουν έαυτούς μακράν της αίρέσεως του αιώνος μας· δι' αυτούς θα ισχύση απόλυτα ο λόγος του μεγάλου όμολογητού Θεοδώρου του Στουδίτου: «'Αληθώς, ο κόσμος όλος μ'ας ψυχής ούκ έστιν αντί-ξιος, της φυλαττούσης έαυτήν άμέτοχον και αίρετικής κοινωνίας και παντός κακού». Ρ.Γ. 99, 1205Β.

Έρωτῶμεν τοὺς ἐρωτήσαντας.

Η έφημερίς 'Ορθόδοξος Τύπος την 5ην 'Ιανουαρίου 1979 είχε άπευθύνει το έξής έρώτημα εις τον άρχηγόν του Φαναρίου: «Οίκουμενικέ Πατριάρχα Δημήτριο, είναι αίρετικός ο πάπας της Ρώμης και οι άκολουθοῦντες αυτόν, ναι ή όχι; 'Αναμένομεν τιμίαν και σαφή άπάντησιν. Η δέ σιωπή θα θεωρηθῇ ως ένοχη παρά των πιστών». Παρήλθον έκτοτε 6 ολόκληροι μήνες και «ούκ ην φωνή ούκ ην άκρόασις» έκ μέρους του Φαναρίου. Κατόπιν τούτου ή ένοχη του κ. Δημητρίου και της συνόδου του είναι πλέον πασιφανής. 'Αναμένομεν λοιπόν τώρα να ιδώμεν και την στάσιν της άνωτέρω έφημερίδος άπέναντι της προσκλήσεως του Οικ. Πατριάρχου. Έννοείται ότι ή σιωπή του άνευ δυσκολίας τινός θα θεωρηθῇ «ώς ένοχη παρά των πιστών». Και ού μόνον αυτό, αλλά θα τον έμφανίσω και με πλουσίαν δρασιν υποκριτικής δεξιότητος. 'Ο νοών νοεΐτω...

Ημερολογιακῶν παραλειπόμενα.

«Μετά τον τραυματισμόν και την θεράπειάν του Μητροπολίτου (Χρυσόστομου Παπαδοπούλου, σημ. ήμ.) εύρισκόμενος εις 'Αθήνας μετέβην ήμέραν τινα εις επίσκεψιν του. Εισελθών εις το γραφείον του τον εύρον περίλυπον και σκυθρωπόν άναγινώσκοντα έπιστολάς. Μόλις με είδε εσηκώθη του καθίσματος και με πλησιάζει τεταραγμένος και με φωνήν τρέμουσαν μοι λέγει: Νά με σώσης, να με σώσης· συ θα με σώσης! 'Εφοβήθην κατ' αρχάς μήπως τῷ συνέβη τι των άδοκῆτων και λέγω. Τί συμβαίνει, Μακαριώτατε; Μοι δείχνει τās έπιστολάς και μοι λέγει κατατρομαγμένος. Νά, μοι γράφουν οι παλαιοημερολογίται, ότι θα με φονεύσουν!

— Ένθυμήσου, Μακαριώτατε, ότι σās έγραψα να άφήσετε το ήμερολόγιον, να μη το θέξετε 1600 χρόνια πού το είχε ή 'Εκκλησία ή 'Ορθόδοξος ούδέν κακόν, ούδεμیان θλόδην, ούδεμیان ζημίαν έπαθε.

Τότε εσήκωσε και τās δύο του χείρας και έκτύπα την κεφαλήν του και έλεγε: Νά μη το έσωνα. Αυτός, αυτός ο διεστραμμένος ο Μεταξάκης με πήρε στο λαιμό του.

— 'Ησύχασε, Μακαριώτατε, μη στενοχωρησαι, μη φοβῆσαι, έγώ θα σε βοηθήσω. Τί θέλεις από έμέ;

— Πήγαινε εις τον Πρόεδρον των παλαιοημερολογι- των και ειπέ αυτόν να πάη εις την κυβέρνησιν να είπῃ

να με διατάξῃ και αύριον το πρωί να στείλω άγγελίαν εις όλας τās 'Εκκλησίας να έπαναφέρουν το παλαιόν ήμερολόγιον».

Οι άνωτέρω σειρές έχουν γραφεί από τον γνωστόν εις το πανελλήνιον ήγούμενον της 'Ι. Μονής Λαγγομ- θάρδας π. Φιλόθεον Ζερβάκον εις την μελέτην του: Το νέον παπικόν ήμερολόγιον και οι καρποί αυτού, σελ. 34. 'Ως βλέπομεν, παρουσιάζει ανάγλυφα τον πραγματικόν Χρυσόστομον Παπαδόπουλον, ο όποιος παρά τις συγγραφές του υπέρ του νέου ήμερολογίου, όπως εκείνη με τον τίτλον: «'Ημερολογιτικόν κατηγοριών έλεγχος», ο ίδιος δέν το έπίστευε ως όρθόν, αλλά ή άνθρωπαρέσκεα και ή έλλειψις όμολογια- κής συνειδήσεως τον απέδειξαν τον πλέον δεξιόν δργανον των καινοτόμων. Διά τουτο συμφωνοῦμεν άπολύτως με τους κατωτέρους λόγους του αυτού π. Φιλοθέου γραμμένους εις την άνωτέρω μελέτη του: «'Οφείλει ή 'Ιερά Σύνοδος και ολόκληρος ή 'Ιεραρχία να έπαναφέρουν το παλαιόν ήμερολόγιον εις την 'Εκκλησίαν, έπειδή, ως είπομεν άνωτέρω, είναι παλαιά παράδοσις και ως παράδοσις όσοι την άθετοῦν ή Ζ' 'Αγ. Οικουμενική Σύνοδος τους υποβάλλει εις το άνάθεμα». (σ. 36).

Φωνή συνέσεως.

«'Επει δέ ή απόκαρσις (κουρά, σημ. ήμ.) την των άπόπων, ως είρηται, έννοιών άπόθεσιν θούλεται, άνοηταίνουσιν άρα, μάλλον δέ και άσεβοῦσιν έν τῷ μέρει τούτῳ, οι των τριχῶν τās άποκειρομένας έν τῇ άποταγῇ, έν κηρῷ τῇ δεσποτικῇ του Σωτήρος εικό- νη προσκολλώντες, και μη μάλλον άπορρίπτοντες ως θεβήλους και άτιμοτάτας· οὔ γάρ των αγαθών έννοιών εἰσι τρίχες, ίνα κατά το ς' κεφάλαιον, έδάφιον 18 των 'Αριθμῶν άνατεθῶσιν Θεῷ, αλλά μι- αινθείσις κεφαλῆς επί νεκροῖς λογισμοῖς κατά το αυτό ς' κεφάλαιον έδάφιον 9». 'Εκ της α ν ε κ δ ο τ ο υ «'Επιτομῆς των 'Ιερῶν Κανόνων», σελ. 720, του Ιεροδιακόνου Ν ε ο φ ύ τ ο υ του Καυσοκαλυβίτου.

Διά να παύση πλέον ή σύγχυσις.

'Επειδή τινες έν 'Ελλάδι και τῷ έξωτερικῷ, μαθηται και θαυμασταί του 'Απ. Μακράκη συχνάκις εις περιοδικά και βιβλία των των παρουσιάζουν ως «μέγαν άνδρα» χωρίς να άναφέρουν και την μεγά-

λην κακοδοξίαν του περί του τρισυνθέτου του ανθρώπου, με αποτέλεσμα οί άγνοούντες τόν «ειδάσκαλον» καί τήν ιστορίαν νά τόν θεωροῦν ὡς ὄντως μέγαν καί ἄξιον μνήσεως, παραθέτομεν κατωτέρω τήν ἀρίστην κρίσιν ἑνός Ικανωτάτου ὀρθοδόξου θεολόγου περί τῆς ἀνωτέρω πώσεως τοῦ ἀνδρός. Δι' αὐτῆς, πιστεύομεν ἀπολύτως, ὅτι τίθεται πλέον τέρμα εἰς κάθε ἀμφιβολία περί τῆς κακοδοξίας τοῦ τρισυνθέτου, τήν ὁποίαν σημειωτέον εἶχε λίαν ἐπιτυχῶς στηλιτεύσει καί ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ὁ ἐν Αἰγίνῃ εἰς τὸ ἀρίστον ἔργον του: Μελέτη περί τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, Ἀθῆναι 1901, σ. 32-34.

Βεβαίως δι' ὅσα ἐκήρυξε καλῶς καί ἡλεγξε ἐπιτυχῶς εἰς τὰς ἡμέρας του τυγχάνει ἄξιος ἐπαίνου ἐν τούτοις τὸ σύνολον τῆς προσφορᾶς του ὑπῆρξε ὁ ν η τ ι κ ὶ ν, διό καί σφάλλουν μεγάλως οἱ διαδιδόντες τὰ ἔργα του (μάλιστα οἱ ἐν Ἀμερικῇ ὁμογενεῖς). Ἡ ἀκολουθοῦσα νηφαλία καί θεολογικωτάτη κρίσις πρέπει νά τοὺς ὀδηγήσῃ ὁπωσδήποτε εἰς μίαν γενικὴν ἀλλαγὴν καί ἀναθεώρησιν τῶν ἁγρι τοῦδε πεποιθήσεων τῶν περί τῆς ἀξίας τοῦ «εἰδασκάλου».

«... Σημειωτέον ὅτι ὁ Ἀπ. Μακράκης ἀναφέρει χωρία τινά τοῦ ἁγίου Γρηγορίου (Παλαμά, σ. ἡμ.) εἰς ἀπόδειξιν τῆς διδασκαλίας του περί τοῦ τρισυνθέτου τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ διαφορὰ, ὅμως, μεταξύ τῶν καί ὡς πρὸς τὴν Τριαδολογίαν καί ὡς πρὸς τὴν ἀνθρωπολογίαν εἶναι τεραστία. Κατὰ τὸν Μακράκην τὸ τρίτον «συστατικόν» τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὥστε, δι' αὐτόν, ἡ «πνευμάτωσις» τοῦ ἀνθρώπου σημαίνει τὴν κατὰ φύσιν ἔνωσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αἱ δύο ἐνώσεις, δηλαδή ἡ Σάρκωσις τοῦ Λόγου καί ἡ «πνευμάτωσις» τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι, κατ' αὐτόν, «ἴσαι καί ὅμοιαι». «Ὅσον ἀληθεύει», λέγει οὗτος, «ἡ ἔνωσις τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς ἡμετέρας οὐσίας καί φύσεως, τόσον ἀληθεύει καί ἡ ἔνωσις ἡμῶν μετὰ τῆς οὐσίας καί τῆς φύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». (Βλέπε Α. Μακράκη, Τὸ τρισύνθετον τοῦ ἀνθρώπου, Ἀθῆναι 1882, σ. 231, 233, 72, 76, 78). Κατ' αὐτόν, ἡ λογικὴ ψυχὴ ἔχει μόνον ἓν πνεῦμα ὡς συστατικόν της, τουτέστι τὸ κατὰ φύσιν Ἅγιον Πνεῦμα. Ἡ ἀντίληψις αὕτη εἶναι φυσικὴ συνέπεια τῆς ὑπ' αὐτοῦ θεωρήσεως τῆς θείας ἐνεργείας ὡς «ἀνυπάρκτου» καί «ἀνυποστάτου» (Αὐτόθι, σ. 79). Ἀντιθέτως, ὁ ἅγιος Γρηγόριος δὲν ἀρνεῖται τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου καί δὲν παραδέχεται τὴν κατὰ φύσιν ἔνωσιν αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ παραδέχεται μόνον τὴν κατὰ χάριν τοιαύτην. Ὅθεν, ὁ μακρακισμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰ μὴ συνεπὴς ἀ ν τ ι π α λ α μ ι σ μ ὶ ς, δηλαδή ἡ ἀναθίωσις τοῦ ἀντισηχασμοῦ τοῦ ἰδ' αἰῶνος. Ὁ Μακράκης ἐξάγει ἀπλῶς τὰ συμπεράσματά του ἐκ τῆς αὐτόχθονος καί τῆς Δυτικῆς θεολογίας, ἥτις ἀρνεῖται τὴν διάκρισιν οὐσίας καί ἐνεργείας, καί ὀδηγεῖται οὕτως εἰς πλήρη σύγχυσιν Θεοῦ καί κτίσματος. Ἡ «πνευμάτωσις» τοῦ Μακράκη ὀδηγεῖ, προοδευτικῶς, εἰς δημιουργίαν ἑνός μυριοὑποστάτου Θεοῦ. Ἀκριβῶς τοῦτον τὸν κίνδυνον (ἢ τὸν κίνδυνον τῆς ἀθεΐας) διέβλεπεν ὁ ἱερός Πατήρ εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀντιπάλων του. Καί ὁντως, πᾶς συνεπὴς «οὐσιανισμὸς» δεχόμενος τὴν μετοχὴν τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ δέον νά καταλήξῃ. Ἐὰν πάλιν ἀρνῆται τὴν μετοχὴν ὀδηγεῖ ἀναποφεύκτως εἰς ἀ θ ε ῖ α ν. (Ἀμφιλοχίου Ράντοβιτς, «Τὸ μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριά-

δος κατὰ τὸν ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν», σελ. 76, σμ. 2, Θεσσαλονίκη 1973).

Διατί μόνον τὸ ἄνηθον;

«Μόνον τότε θά ὑπογράψω, ἀν ἀρνηθῶ τὸν Ἐπικοπικόν μου ὄρκον». Μὲ δηλώσεις ὡς τὴν ἀνωτέρω καί ἄλλες παρομοίας μορφῆς, Ἱεράρχαι τῆς Β. Ἑλλάδος καί λοιπῶν ἐπαρχιῶν τῆς χώρας, ἐξεδήλωσαν τὴν ἀντίθεσιν τῶν διὰ τὴν ψήφισιν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τοῦ αὐτομάτου διαζυγίου.

Εἰς τὰς συνειδήσεις ὅμως πολλῶν πιστῶν ἐγείρεται τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Μόνον διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ αὐτομάτου ἀρνοῦνται οἱ ἀνωτέρω Ἱεράρχαι τὸν ἐπισκοπικόν τῶν ὄρκων; Ὅταν εἰς κάθε θ. Λειτουργίᾳ μνημονεύουν τὸν κηρύσσοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ αἵρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ Οἰκ. Πατριάρχην κ. Δημήτριον, δὲν παραθαίνουν τὸν ἀνωτέρω ὄρκον; Ἡ μήπως καί ὅσοι δὲν τὸν μνημονεύουν, κοινωνοῦν ὅμως ἀδιαμαρτυρήτως μαζί του δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸ αὐτὸ κρίμα τῶν πρώτων; Γιατί οἱ κατὰ τὰ ἄλλα καλοὶ οὔτοι Ἱεράρχαι θέλουν νὰ ἐξαπατοῦν ἑαυτοὺς καί τὸ ποίμνιόν τῶν ἐμφανιζόμενοι ὡς ἀμύντορες τῶν πατρῶων Παραδόσεων, τὴν στιγμὴν ποὺ παραθαίνουν τὰς σπουδαιότερας ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς κοινωνίας τῶν μετὰ τὴν ἀρνησίχριστον αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶμεν τὸν ἅγιον Θεόδωρον τὸν Στουδίτην, ὁ ὁποῖος διὰ τὸν παράνομον γάμον τοῦ βασιλέως τοῦ διέκοψεν πᾶσαν κοινωνίαν ἐκκλησιαστικὴν μετὰ τοῦ σφεδανώσαντος αὐτόν ἱερέως κ α ι τ ο ῖ ς κ ο ι ν ω ν ὠ σ ι α ὕ τ ῳ, νὰ τυγχάνῃ μετ' ὀλίγον κοινωνὸς μετὰ τοὺς πρωτάρχους καί ὁπαδοὺς τῆς Εἰκονομαχίας; Ἀσφαλῶς μία τοιαύτη ἐνέργεια θά τὸν ἐπαρουσίαζε ἀμέσως μεροληπτικόν καί πιστὸν τηρητὴν τῶν περί «ἀνήθου καί κυμίνου» διατάξεων τοῦ νόμου, οὐχὶ ὅμως καί τῶν «θαρέων» αὐτοῦ. Καίρως λοιπόν, ὅστις ἐπιθυμεῖ οὐ μόνον νὰ φαίνεται ἀλλὰ καί νὰ εἶναι ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος «καί ταῦτα ποιήσαι» (τὰ περί τοῦ αὐτομάτου), ἀλλὰ «κάκεῖνα μὴ ἀφιέναι» (ὅσα δηλαδή ὑπερασπίζουσιν τὸ τῆς εὐσεβείας καί πίστεως μυστήριον).

Ἀπὸ τὴν προσευχὴν ἑνὸς Ἀγιορείτου.

«... Ἐτι δεόμεθα, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εὐδόκησον κατὰ τὴν Σὴν ἀγαθότητα, ὥστε συντόμως νὰ ἴδωμεν Κοινοβιον καί τὴν Ἱ. Μονὴν Μ. Λαύρας, πρὸς τιμὴν καί δόξαν τοῦ Ἀγιορείτου Μοναχισμοῦ καί ἀγαλλίασιν τῆς ψυχῆς τοῦ ἁγιωτάτου αὐτῆς ἱδρυτοῦ καί προστάτου Ἀγίου Ἀθανασίου».

Ὑπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ) ναις Ἀλληλογραφίας: Περιοδικὸν «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ», Καψάλα — Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Συνδρομή: προαιρετικὴ.

Τυπογραφεῖον: «Ἡ Συνεργατικὴ» ο.ε., Τοιμισκῇ 13 — Ἀθῆναι — Τηλ. 3625 659